

Hverv ikke blot overfor de Individier, de have at gøre med, men overfor Staten; det er de Herrer Udfkrivningschefer. Disse Mænd ere jo, som bekendt, ikke pensionsberettigede, og hvorfor ere de det ikke? Det er vanskeligt at berøre Sligt; men jeg tror dog, man vil forstaa mig, naar jeg siger, at det er snart en Menneſkealder siden, at en dalevende anset eller indflydelsesrig Politiker havde saa stor Indflydelse, at han, der led af en vis Sdiophysikraft overfor Udfkrivningschefer, fik sat igjennem, at de ikke maatte blive fast ansatte. Der er død et helt Hold af Udfkrivningschefer siden; men de staa endnu bestandig kun som konstituerede Embedsmænd. Ganske vist er denne Bestemmelse saa urimelig, at man ikke har kunnet se bort deraf, og derfor, hver Gang en Udfkrivningschef er afgaaet, har maattet fremlægge Lovforslag om, at han fik en Understøttelse, der var 100 eller 150 Kr. mindre, end han vilde have faaet efter Pensionsloven. Men dette Forhold er i og for sig tilstrækkelig urimeligt. En af de Konsekventer, som jeg tillægger dette Lovforslag, er den, at disse Mænd for Fremtiden ubetinget ville blive optagne mellem de Pensionsberettigede. — Seg kunde jo nævne mangfoldige andre Exempler, men der er endnu kun to enkelte, som jeg skal anføre, fordi disse Embedsstillinger ere af saa stor Betydning, at Ingen vil kunne modsig mig, naar jeg siger, at de burde være pensionsberettigede. Den ene af disse Embedsstillinger er Direktørembedet i Livrenteanstalten, en meget ansvarfuld og meget vigtig Post, og hvorfor er denne Post ikke pensionsberettiget? Det er atter en af disse Gemmeligheder bag Kuliserne, som man nødig vil berøre, men jeg vil dog ikke undse mig for at sige, at jeg antager, at Grunden dertil er den, at den Mand, som i sin Tid skulde have denne Post, forinden havde den højeste Pension, som kunde naaes her i Landet, nemlig 6,000 Kr., saa at det altsaa var i hans Favør, at Embedet blev lønnet med et Honorar, idet han derved kunde oppebære baade Honoraret og Pensionen, hvorimod han, naar man gjorde Posten til et Embede, maatte give Afkald paa Pensionen. Noget lignende er Tilfældet med den anden Post, som jeg ogsaa tillægger stor Betydning, nemlig Posten som Direktør for Landbohøjskolen. Ogsaa denne Post lønnes med et ringe Honorar og er ikke pensionsberettiget, hvilket jeg finder er aldeles urimeligt og i Modstrid med, hvad der sker paa mange andre Punkter. Jeg skal altsaa blot sige, at en af de Konsekventer, som jeg oprigtig glæder mig over, at dette Lovforslags Vedtagelse vil have netop efter den Lidel, hvormed det foreligger her, er den, at forskellige Andre ville komme til at nyde Godt deraf.

Ligeledes finder jeg det meget smukt, at man har bestemt, at der kan komme et Tidspunkt i en Embedsmands Liv, hvor det ikke er heldigt, at man affædiger ham med Halvdelen af, hvad han

tidligere har havt. Der staa, som bekendt, i Pensionsloven to Trediedele; men vi vide jo Alle, at en Embedsmand foruden sin Løn kan have Indtægter ad forskellige andre Veie, saa at det i Reglen vil vise sig, at en gammel, affædiget Embedsmand kun faar Halvdelen af sin tidligere Lønning i Pension. Nu vide vi jo Alle, hvor nøte det ved Gagernes Fastsættelse afveies, om man kan leve i den Samfundsklasse, hvortil man hører, for 1 eller 200 Kroner mere eller mindre, og at altsaa Lønningerne blive tilmaalte efter den yderste Minimums Maalestof, saa at det altsaa er meget uheldigt for en gammel, veljent Embedsmand, naar han pludselig skal leve for omtrent Halvdelen af, hvad han tidligere har havt. Det er smukt, at man her er gaaet ind paa den Tanke, at lade dem beholde det Hele, som de tidligere have havt, og jeg antager, at alle de, der som jeg i deres Ungdom have lært, at man skal agte og hædre den Gamle, ville give mig Medhold i, at saaledes bør det være. Ogsaa i den Henseende sætter jeg derfor særlig Pris paa dette Lovforslag. Hvis det imidlertid, saaledes som den første Læser bemærkede, er et Lovforslag, der nærmest er bygget paa personlige Hensyn, saa vil jeg sige, at saa finder jeg det ogsaa smukt, at man har lagt en saadan Takt for Dagen, at man for at undgaa at sige: den og den ønske vi Pension til, har givet det den Form, hvori det her foreligger. Dette finder jeg meget paafjæmlelsesværdigt, og jeg vilde ønske, at man vilde optage en lignende Fremgangsmaade ogsaa i andre Retninger. Vi se jo ikke saa sjældent — og dette er en af vore gode Gjæringer her — at der f. Ex. til en tidligere afgaaet Embedsmands Enke bliver voteret en Tillægs pension af 4 til 800 Kr. Dette er meget smukt, men hvad der efter min Overbevisning ikke er smukt, er, at dette omtales 18 eller 20 Gange — jeg huffer ikke Tallet saa nøte, men det er i hvert Fald mindst 18 Gange — i alle Landets Sournaler og i alle deres Exemplarer, saa at den stakkels Enke, der faar en saadan lille Godtgjørelse, kommer til at staa paa Tryk 500,000 Gange. Saaledes bliver den Belgjering, som vi have viist hende, udbasunet over det hele Folk. Det forekommer mig derfor, at det vilde være meget smukt, om man med den samme Takt, som man har lagt for Dagen her, for Fremtiden, naar der blev Spørgsmaal om en saadan Pension til en stakkels Enke, vilde lade de vedkommende Udvalg og Thingene komme ud af det indbyrdes, istedetfor at lade Sagen cirkulere Revue ved alle mulige Behandlinger, Overgange og Dagsordener. Det er jo navnlig ogsaa Pressen, som i den Henseende skal virke paa en taktfuld Maade ved ganske simpelt at sige: „en Pensionslov“, istedetfor: „Lov om Pension til Fru N. N.“. Hvad der ippvrigt kunde være at bemærke med Hensyn til Redaktionen af Lovforslaget, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, eftersom det jo synes, at der